

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ยางพาราถือว่าเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญพืชหนึ่งของประเทศไทย ปัจจุบันไทยผลิตยางได้มากเป็นอันดับหนึ่งของโลก โดยในปี พ.ศ. 2535 ผลิตได้ 1,531,000 ตัน คิดเป็นร้อยละ 27.19 มีอินโดนีเซียเป็นอันดับ 2 ผลิตได้ 1,387,000 ตัน คิดเป็นร้อยละ 24.64 และอันดับ 3 คือ มาเลเซียผลิตได้ 1,217,500 ตัน คิดเป็นร้อยละ 21.63 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดทั่วโลก ในปริมาณการผลิตยางพาราธรรมชาติทั้งหมดของไทยนั้น ส่วนใหญ่จะส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศในรูปของวัตถุดิบธรรมชาติ เช่น ยางแผ่นรมควัน, ยางแท่ง และยางเคบ เป็นต้น โดยในปี พ.ศ. 2535 ส่งออก 1,412,490 ตัน คิดเป็นร้อยละ 92.26 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด และใช้ในประเทศ 118,372 ตัน คิดเป็นร้อยละ 7.73 ตลาดยางที่สำคัญของไทย คือ ญี่ปุ่น, จีน และสหรัฐอเมริกา โดยส่งออกไปร้อยละ 34.77, 17.84 และ 12.59 ของปริมาณการส่งออกยางพาราทั้งหมดของไทย ตามลำดับ ทางด้านการใช้ยางพาราในประเทศนั้น แม้จะมีสัดส่วนการใช้ที่น้อย เมื่อเทียบกับการส่งออก แต่ก็มีปริมาณแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งส่วนใหญ่จะถูกใช้ไปในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ คิดเป็นร้อยละ 48.10 ของปริมาณการใช้ในประเทศทั้งหมด

ถึงแม้ว่าไทยจะผลิตยางธรรมชาติได้มากเป็นอันดับหนึ่งก็ตาม แต่เราก็ไม่ได้มีส่วนในการกำหนดราคายาง เพราะตลาดยางเป็นตลาดของผู้ซื้อ ดังนั้นผู้ซื้อจึงมีอิทธิพลมากในการกำหนดราคา จึงทำให้ราคายางในตลาดต่างๆ มีการเคลื่อนไหวขึ้นลงอยู่เสมอ ซึ่งก็จะส่งผลกระทบต่อเกษตรกรผู้ปลูกยางโดยตรง เพราะราคายางที่เกษตรกรได้รับจะเป็นตัวกำหนดรายได้หลักแก่เกษตรกร จากความสำคัญดังกล่าว จึงได้มีการศึกษาวิเคราะห์เศรษฐกิจยางแบบครบวงจร ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ด้านความต้องการยางพาราของประเทศไทย ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศนั้น พบว่า ในระบบสมการอุปสงค์ยางพาราของไทยนั้น อุปสงค์ของยางจะได้รับผลกระทบจากราคาของยาง คือ เมื่อราคาของยางเพิ่มขึ้นจะทำให้อุปสงค์ของยางลดลง ดังนั้นอุปสงค์ของยางจะเพิ่มขึ้นได้ก็ต่อเมื่อราคาของยางลดลง ซึ่งอาจจะเป็นจริงในระยะสั้น แต่ในระยะยาวนั้น ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่ออุปสงค์การใช้ยาง คือ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่า โดยวัดจากทางด้านผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น(GDP) โดยเมื่อเศรษฐกิจเจริญเติบโตดีและประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ทำให้มีปริมาณการใช้รถยนต์เพิ่มขึ้น ดังนั้นก็จะส่งผลกระทบต่อปริมาณยางรถยนต์ที่จะใช้ในการแทนที่ยางเก่าที่สึกหรอไป และยางรถยนต์ที่ใช้กับรถยนต์ใหม่ที่ผลิตออกมาเพิ่มขึ้น นั่นก็คือทำให้มีอุปสงค์ของยางเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากยางพาราส่วนใหญ่จะถูกนำไปใช้ในการผลิตยางรถยนต์มากกว่าร้อยละ 70 ของความต้องการใช้ยางในโลกทั้งหมด

การประเมินผลกระทบของอุปสงค์ยางทั่วโลก โดยผ่านมาทางตัวแปรต่างๆ ในระบบสมการอุปสงค์ของอุตสาหกรรมยางพาราของไทย พบว่า เมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นในร้อยละต่างๆ นั้นจะส่งผลกระทบ ดังนี้ คือ

เมื่ออุปสงค์ยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 ต่อปี จะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์ยางพาราภายในประเทศเพื่ออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ มากที่สุด คือ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 2.30 ต่อปี รองลงมา คือ ปริมาณยางที่ส่งออกไปญี่ปุ่น เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 2.03 ต่อปี ต่อมาคือ อุปสงค์ยางของไทยในต่างประเทศที่ส่งออกไปจีนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.80 ต่อปี ทางด้านราคายางนั้นมีผลทำให้ ราคาขายส่งยางแผ่นรมควันชั้น 3 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.27 ต่อปี นั่นคือ เฉลี่ยประมาณ 43 บาท/ตัน หรือ 0.043 บาท/ก.ก. ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้น จะทำให้ราคาของยางเพิ่มขึ้นด้วย โดยในทันทีจะเป็นผลระยะสั้น ซึ่งอุปทานยังไม่มีการปรับตัว

เมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.3 ต่อปี จะส่งผลกระทบต่อระบบสมการอุปสงค์ยางพารา พบว่า ทำให้อุปสงค์ยางพาราภายในประเทศเพื่ออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ เพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 4.21 ต่อปี ส่วนราคายางนั้นจะทำให้ ราคาขายส่งยางแผ่นรมควันชั้น 3 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.49 ต่อปี นั่นคือ เฉลี่ยประมาณ 79 บาท/ตัน หรือ 0.079 บาท/ก.ก.

เมื่ออุปสงค์ของยางทั่วโลกเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.6 ต่อปี พบว่า ทำให้อุปสงค์ยางพาราภายในประเทศเพื่ออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์อื่นๆ เพิ่มขึ้นมากที่สุดเช่นเดียวกับ 2 กรณีแรกคือ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.87 ต่อปี และราคาขายส่งยางแผ่นรมควันชั้น 3 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.68 ต่อปี นั่นคือเฉลี่ยประมาณ 110 บาท/ตัน หรือ 0.110 บาท/ก.ก.

ทางด้านการศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบต่อสาขาการผลิตอื่นๆ ในระบบเศรษฐกิจ โดยผ่าน $(I-A)^{-1}$ ของตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต ปี พ.ศ.2528 เมื่อให้อุปสงค์สุดท้ายของอุตสาหกรรมยางพาราเพิ่มขึ้นในร้อยละต่างๆ คือ ร้อยละ 1.8, 3.3 และ 4.6 พบว่า จะชักนำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม ซึ่งประกอบด้วย เงินเดือนค่าจ้าง ค่าตอบแทน, ผลตอบแทนการผลิต, ค่าเสื่อมราคา และภาษีทางอ้อมสุทธิ โดยสาขาการผลิตที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ การทำสวนยางพารา รองลงมา คือ การผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อน อันดับต่อมา คือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆ , การผลิตผลิตภัณฑ์เคมี และการทำเหมืองแร่ ตามลำดับ แต่จะไม่ส่งผลกระทบต่อสาขาการผลิตการค้า และกิจกรรมที่ไม่สามารถจำแนกสาขาการผลิตเลย

เมื่ออุปสงค์สุดท้ายรวมเพิ่มขึ้น ยังพบว่าส่งผลกระทบต่อมูลค่าผลผลิตของสาขาการผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อนมากที่สุด รองลงมา คือ การทำสวนยางพารา อันดับ 3 คือ การผลิตผลิตภัณฑ์เคมี อันดับต่อมา คือ สาขาการผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆ, การผลิตยางนอกและยางใน ตามลำดับ แต่จะไม่ส่งผลกระทบต่อสาขาการผลิตการค้าเลยเช่นกันกับมูลค่าเพิ่ม

จากการวิเคราะห์ผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มและมูลค่าผลผลิตที่เกิดจากการชักนำของอุปสงค์สุดท้ายนี้ เนื่องจากการใช้ยางพาราภายในประเทศมีสัดส่วนที่น้อยมาก เพียงประมาณร้อยละ 8 ของปริมาณยางพาราที่ผลิตได้ภายในประเทศทั้งหมด ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ทั่วโลกจึงต้องหารัฐบาลผู้ส่งออกจะมีผลต่อระบบเศรษฐกิจไม่มากนัก เมื่อพิจารณาจากอัตราที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นอุตสาหกรรมยางพาราในประเทศควรจะมีการปรับโครงสร้างเสียใหม่ โดยให้มีการนำมาใช้เป็นวัตถุดิบผลิตผลิตภัณฑ์ภายในประเทศให้มากขึ้น ควรวางแผนเป้าหมายว่า ควรใช้ยางในประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของปริมาณยางที่ผลิตได้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทย คือ มาเลเซียแล้ว มาเลเซียเป็นประเทศผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางอันดับ 6 ของโลก โดยมาเลเซียใช้ยางเป็นวัตถุดิบผลิตในประเทศประมาณร้อยละ 25 ของปริมาณยางที่ผลิตได้ทั้งหมด นั่นคือ ถ้าอุตสาหกรรมยางในประเทศไทยยังไม่มีมีการปรับโครงสร้างเสียใหม่ การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์สุดท้ายของยางก็จะไม่ทำให้กระทบต่อเศรษฐกิจส่วนรวมมากนัก

ทางด้านผลกระทบเชื่อมโยงข้างหน้าและข้างหลัง พบว่า การทำสวนยางพาราจะมีลักษณะเป็นการผลิตที่มีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหน้าสูง ทั้งนี้เพราะผลผลิตจากการทำสวนยางพาราจะถูกนำไปใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมการผลิตต่อเนื่องอื่นๆ คือ การผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อน มากกว่าจะนำมาใช้งานและส่งออกโดยตรง

การผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อน จะมีลักษณะเป็นการผลิตที่มีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหลังสูง ทั้งนี้เพราะผลผลิตจากการผลิตยางแผ่นเครปและยางก้อนเป็นสินค้าแปรรูปที่นำไปส่งออกเป็นส่วนใหญ่ในสัดส่วนที่สูงกว่าการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมผลิตอื่นๆ

การผลิตยางนอกและยางในรถยนต์ จะมีลักษณะเป็นการผลิตที่มีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหน้าสูง ทั้งนี้เพราะยางนอกและยางในรถยนต์เป็นสินค้าแปรรูปขั้นสุดท้าย สามารถนำไปใช้งานได้ทันที (ในเขตภาคแทนยางรถยนต์) ในสัดส่วนที่สูงกว่าการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมผลิตอื่นๆ

ส่วนการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆจะมีลักษณะเป็นการผลิตที่มีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหลังสูง ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ ส่วนใหญ่เป็นสินค้าแปรรูปขั้นสุดท้ายสามารถนำไปใช้งานได้ทันที ในสัดส่วนที่สูงกว่าการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมผลิตอื่นๆ

ทางด้านเสถียรภาพของราคายาง พบว่า ราคาที่เกษตรกรได้รับมีการเปลี่ยนแปลงรุนแรงกว่าราคาขายส่งและราคาส่งออก ทั้งในรายเดือนและรายปี โดยดูจากค่าดัชนีวัดความไม่มีเสถียรภาพ ซึ่งของราคาที่เกษตรกรได้รับมีค่ามากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในบางครั้งราคาขายส่งกรุงเทพฯ หรือราคาส่งออกสูงขึ้น แต่ราคาที่เกษตรกรได้รับอาจไม่สูงขึ้นตาม หรือสูงขึ้นตามแต่เพิ่มขึ้นไม่เท่ากัน ในทางกลับกันถ้าราคาขายส่งหรือราคาส่งออกลดลง พ่อค้าในระดับท้องถิ่นก็จะถือโอกาสกดราคา โดยรับซื้อในราคาที่ลดลงมากกว่าแล้วอ้างว่าตนเป็นผู้รับภาระเสี่ยง เพราะราคาขายส่งอาจลดลงไปมากกว่านี้อีก ประกอบกับประเทศไทยไม่มีการรักษาเสถียรภาพราคาขางภายในประเทศ เนื่องจากไม่มีระบบมูลภัณฑ์กันชน จึงมีความผันผวนของราคามาก แต่ราคา F.O.B. ยางแผ่นรมควันนั้นจะอิงกับราคาขางโลก ซึ่งมีระบบมูลภัณฑ์กันชน โดยองค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ (INRO) ราคา F.O.B. จึงไม่เปลี่ยนแปลงขึ้นลงมากนัก การที่วัดความไม่มีเสถียรภาพแล้ว พบว่า ราคาเฉลี่ยรายเดือนมีเสถียรภาพมากกว่าราคาเฉลี่ยรายปี แสดงว่า cyclical effect มีอิทธิพลมากกว่า seasonal effect ราคาขางจะมีลักษณะเป็นวัฏจักรราย 6 ปีมากกว่าเพราะยางที่ปลูกใหม่จะสามารถกรี๊ดได้ เมื่อมีอายุ 6 ปีแล้ว ดังนั้นในช่วงที่ราคาเพิ่มขึ้นสูงมาก คนจะหันมาปลูกขางกันมาก แต่กว่าจะให้ผลต้องรออีก 6 ปี แต่พอได้ผลกรี๊ดได้ผลผลิตจะออกมาพร้อมๆ กัน จะทำให้ราคาขางตกต่ำลง เป็นวัฏจักรมากกว่าเป็น

seasonal ประกอบกับระบบเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง ก็จะมีผลกระทบต่อราคาอย่างมากกว่า seasonal ด้วย

ส่วนทางด้านการศึกษาวิเคราะห์ความเหมาะสมของการลงทุนปลูกทดแทน พบว่า ค่าของอัตราส่วนผลได้ของทุน (B/C ratio) ที่คำนวณได้ ๗ ระดับอัตราลดค่าร้อยละ 9 ทั้ง 2 ประเภทของยาง คือ ยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ และยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุดนั้น มีค่าเท่ากับ 1.07 และ 1.21 ตามลำดับ มีค่ามากกว่า 1 ทั้งคู่แสดงว่าการลงทุนเพื่อปลูกยาง 2 ประเภทยังให้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุน แต่ยางที่ให้ผลผลิตสูงสุดจะมีค่า B/C ratio มากกว่าค่า B/C ratio ยางที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ ในทุกระดับของราคาที่เกษตรกรได้รับเพิ่มขึ้น

จากการวิเคราะห์พบว่ายางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด มีค่าอัตราผลตอบแทนภายใน (IRR) เท่ากับ ร้อยละ 14.50 หมายความว่า การลงทุนปลูกยางพาราชนิดนี้เมื่อสิ้นสุดอายุขัยยาง 26 ปีแล้ว ผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุนนี้จะได้รับร้อยละ 14.50 ซึ่งสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ คือ ร้อยละ 9 ดังนั้นในการลงทุนปลูกยางพาราชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุดจึงเป็นการลงทุนที่น่าสนใจประเภทหนึ่ง ส่วนยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศนั้น มีค่า IRR เท่ากับ ร้อยละ 10.91 ซึ่งมากกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์เล็กน้อย อย่างไรก็ตาม ก็ยังถือว่าเป็นการลงทุนที่น่าสนใจ แต่น้อยกว่าการลงทุนในยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด ค่า IRR ของยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุดก็มีค่ามากกว่าค่า IRR ของยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ ในทุกระดับของราคาที่เกษตรกรได้รับเพิ่มขึ้น โดยยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด ๗ ราคา 37 บาท/ก.ก. มีค่า IRR เท่ากับร้อยละ 27.42 ส่วนของยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ มีค่า IRR เท่ากับร้อยละ 21.74

ยางทั้ง 2 ชนิดมีราคาคุ้มทุนที่แตกต่างกัน คือ ยางที่ให้ผลผลิตสูงสุดมีราคาคุ้มทุนเป็น 14.05 บาท และยางที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศมีราคาคุ้มทุนเป็น 15.83 บาท จึงจะทำให้คุ้มกับต้นทุนไปทั้งหมด และจะทำให้ชาวสวนยางสามารถดำรงชีพต่อไปได้ โดยไม่ได้รับความเดือดร้อน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับราคาขางพาราเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2536 ราคาที่เกษตรกรได้รับประมาณ 19 บาท จะเห็นว่าระดับราคาขางพาราในปัจจุบันสูงกว่าราคาขางที่คุ้มทุน ดังนั้นเกษตรกรชาวสวนจึงน่าจะมีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับที่ดี ถ้าตัดสินใจลงทุนปลูกขางพาราและจะได้ผลตอบแทนมาก ถ้ามีการบำรุงรักษาที่ดีตามมาตรฐานของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางควบคุมอยู่ก็จะได้ยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด ซึ่งมีราคาคุ้มทุนที่ต่ำกว่ายางที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ

ด้านการวิเคราะห์อายุที่เหมาะสมในการลงทุนปลูกทดแทนนั้น พบว่า ยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศโดยนำราคาไม้ยางมาคิดด้วย มีอายุที่เหมาะสมในการลงทุนปลูกทดแทน คือ 20 ปี และถ้าไม่นำไม้ยางมาคิดคำนวณด้วย คือ อายุ 20 ปี

สำหรับยางชนิดที่ให้ผลผลิตยางสูงสุด โดยนำราคาไม้ยางมาคิดด้วย พบว่า อายุที่เหมาะสม คือ 19 ปี และถ้าไม่นำไม้ยางมาคิดคำนวณด้วย คือ อายุ 19 ปี

เมื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงในราคาไม้ยาง คือ ให้เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 และร้อยละ 300 พบว่า สำหรับยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ยทั่วประเทศ เมื่อราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 อายุที่เหมาะสม คือ 20 ปี และเมื่อราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 300 ก็จะได้อายุที่เหมาะสม คือ 15 ปี เช่นกัน ส่วนยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด เมื่อราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จะได้อายุที่เหมาะสม คือ 19 ปี และเมื่อราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 300 คือ อายุที่ 15 ปี เช่นกัน (ตารางที่ 5.1)

ดังนั้นแนวโน้มในอนาคตข้างหน้า เกษตรกรชาวสวนยางจะไม่ได้ปลูกยางเพื่อกรีดยางเข้าโรงงานแล้ว แต่จะปลูกเพื่อขายไม้ยางด้วย แล้วอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนก็จะอยู่ที่ 15 ปี และถ้าจะให้ไม้ผลตอบแทนมากขึ้น เกษตรกรควรมีการบำรุงรักษาที่ดีก็จะได้อย่างที่ให้ผลผลิตสูง แล้วพร้อมกันนั้นอาจใช้ยาเร่งน้ำยางช่วยด้วยก็ได้ เพื่อจะได้ผลผลิตมากยิ่งขึ้น แต่ใช้ระยะเวลาในการปลูกน้อยลง

ตารางที่ 5.1 สรุปการวิเคราะห์ความเหมาะสมของการลงทุนปลูกทดแทน

เมื่อราคาไม้เกษตรกรได้รับ 17 บาท/ก.ก. และอัตราลดค่าร้อยละ 9

รายการ	ยางชนิดที่ให้ผลผลิตเฉลี่ย	ยางชนิดที่ให้ผลผลิตสูงสุด
B/C ratio	1.07	1.21
IRR	10.91	14.50
ราคาคุ้มทุน	15.83	14.05
อายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทน		
ไม่รวมราคาไม้ยาง	20 ปี	19 ปี
รวมราคาไม้ยาง	20 ปี	19 ปี
ราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 10	20 ปี	19 ปี
ราคาไม้ยางเพิ่มขึ้นร้อยละ 300	15 ปี	15 ปี

ที่มา : จากการคำนวณ

ข้อเสนอนี้

จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพทั่วไปของการผลิต, การตลาด, ความต้องการบริโภคภายในประเทศ, การส่งออกของอุตสาหกรรมยางพาราของไทย ตลอดจนเสถียรภาพของราคายางในตลาดระดับต่างๆ, ความเหมาะสมของการลงทุนและช่วงอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนสามารถสรุปข้อเสนอนี้ในประเด็นสำคัญได้ดังนี้

ก. จากการวิเคราะห์ระบบอุปสงค์ยางพาราของไทย พบว่าอุปสงค์ยางพาราของไทยส่วนใหญ่เกิดจากตลาดต่างประเทศประมาณร้อยละ 90 ซึ่งราคาส่งออกยางพาราของไทยจะมีอิทธิพลต่อการส่งออกอย่างมาก โดยที่ราคาส่งออกของไทยจะอิงอยู่กับราคาในตลาดสิงคโปร์ ขณะเดียวกันจะส่งผลกระทบต่อราคาภายในประเทศด้วย ดังนั้นถ้าจะให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมยางพาราในไทยควรมีการสนับสนุนการลงทุนแปรูปยางเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปยางและผลิตภัณฑ์กึ่งสำเร็จรูปยางในประเทศให้มากขึ้น เช่น ที่สถาบันวิจัยยางดำเนินการอยู่ โดยจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางขึ้น ทำการค้นคว้าวิจัยในด้านผลิตภัณฑ์ต่างๆ เพื่อการแนะนำและถ่ายทอดเทคโนโลยีให้แก่ผู้ประกอบการ

ข. จากการวิเคราะห์ผลกระทบและความสัมพันธ์เชื่อมโยงของอุตสาหกรรมยางพาราที่มีต่อระบบเศรษฐกิจนั้น พบว่า ควรสนับสนุนให้มีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศให้มากขึ้น เพราะจะส่งผลกระทบต่อเกษตรกรผู้ปลูกยางโดยตรง เนื่องจากอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางมีลักษณะเป็นการผลิตที่มีผลกระทบเชื่อมโยงข้างหลังสูง

ค. ประเทศไทยสามารถผลิตยางได้เป็นอันดับหนึ่งของโลก แต่กลับพบว่าผู้ซื้อมีบทบาทสำคัญในการกำหนดราคายาง และใช้ฐานข้อมูลเรื่องราคาจากตลาดกลางของสิงคโปร์และมาเลเซีย เป็นตัวกำหนดราคาที่จะซื้อจากไทย ทั้งนี้จะเห็นว่าประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางที่ใหญ่ที่สุด แต่ผลประโยชน์ในส่วนแบ่งของการตลาดนั้น ประเทศไทยไม่ได้เป็นผู้รับโดยตรง ดังนั้นควรสนับสนุนทางด้านนโยบายตลาดซื้อขายล่วงหน้าที่กระทรวงพาณิชย์ดำเนินการอยู่ เพื่อยางพาราจะได้เป็นสินค้าสากล และอาจเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียนทางด้านตลาดซื้อขายล่วงหน้าได้ต่อไป ก็จะช่วยลดปัญหาเรื่องการกำหนดราคาของยางพาราจากตลาดอื่นได้

ง. จากการวิเคราะห์ความไม่มีเสถียรภาพของราคายาง พบว่า ราคาที่เกษตรกรได้รับไม่มีเสถียรภาพมากที่สุด มีการเปลี่ยนแปลงรุนแรง ดังนั้นควรสนับสนุนให้เกษตรกรรวมตัวกันขายยางให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรองราคา โดยการให้ความรู้ในด้านกรรวมกลุ่มวิธีการดำเนินงาน การสนับสนุนด้านสินเชื่อเพื่อเป็นเงินลงทุนเวียนในระยะเริ่มแรก รวมทั้งควรมีการปรับปรุงและพัฒนาเทคโนโลยี, กรรมวิธีการผลิต และการแปรรูปยางพาราให้ตรงกับความต้องการของตลาดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโรงอบแห้งและรมควันยางที่รัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่ และให้มีการจัดการอย่างเป็นระบบด้วย พร้อมทั้งเน้นที่เร่งรัดปรับปรุงคุณภาพของแผ่นรมควันให้มีการผลิตยางแผ่นรมควันชั้น 1 และชั้น 2 เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ให้มีการผลิตยางชนิดอื่น เช่น ยางแผ่นผึ่งแห้ง ยางแท่ง และน้ำยางข้นเพิ่มขึ้น ก็จะช่วยให้ราคาที่ได้รับมีเสถียรภาพมากขึ้น

จ. จากการวิเคราะห์ความเหมาะสมของการลงทุนปลูกทดแทน และอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนของยางพารานั้น ที่ผ่านมาราคาไม้ยางยังมีมูลค่าไม่มากนัก แต่ในปัจจุบันได้มีความต้องการใช้ไม้ยางพาราเพิ่มมากขึ้น ทำให้ราคาของไม้ยางเพิ่มมากขึ้นด้วย ดังนั้นในการวิจัยรูปแบบการผลิตยางพาราในเรื่องของน้ำยางและไม้ยางแล้ว ควรนำมาพิจารณาทางด้านเศรษฐกิจด้วย และถ้าใช้รูปแบบการวิเคราะห์ความอ่อนไหว (Sensitivity analysis) ของอัตราดอกเบี้ยจะทำให้เห็นภาพของอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทนได้ดียิ่งขึ้น

ฉ. จากการวิเคราะห์ระบบสมการอุปสงค์ยางพาราของไทยนั้น เป็นการวิเคราะห์ในระยะสั้น ซึ่งการวิเคราะห์ในระยะสั้นส่วนมากจะเกิดจากผลกระทบของราคา (Price effect) แต่ถ้าวการวิเคราะห์ในระยะยาวแล้วส่วนมากจะเกิดจากผลกระทบของรายได้ (Income effect) สำหรับในการศึกษาอุปสงค์ของยางพาราในภาคหน้าต่อไป ถ้าได้มีการศึกษาทั้งผลกระทบของราคาและรายได้ ก็จะทำให้เห็นภาพของระบบอุปสงค์ของอุตสาหกรรมยางพาราได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ช. จากวิธีการศึกษาที่ศึกษาทั้งทางด้านการผลิต การตลาด ความต้องการในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนเสถียรภาพของราคา ผลกระทบต่อเศรษฐกิจส่วนรวม และอายุที่เหมาะสมในการปลูกทดแทน เป็นการศึกษาแบบครบวงจรของพืชยืนต้นชนิดหนึ่ง ทำให้สามารถนำวิธีการศึกษานี้ไปใช้ในการศึกษากับพืชยืนต้นชนิดอื่นได้ เช่น ปาล์มน้ำมัน ทูเรียน และผลไม้ยืนต้นต่างๆ เป็นต้น ก็จะทำให้ทราบเกี่ยวกับพืชที่ต้องการศึกษาอย่างครบวงจรได้